

Arrest

nr. 40 898 van 26 maart 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 4 januari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Umunze (Orumba South local government area). Na uw middelbare school ging u op aandringen van uw broer (A.O.) aan de slag bij een apotheker te Lagos als leerjongen. U begon er in 1986 en in 1989 ging u de apotheek zelfstandig openhouden. Uw zaak was gelegen in de nabijheid van het 'Ayoromi' politiekantoor. U werd er twee keer naar toe gebracht en mishandeld omdat u niet over de benodigde vergunning beschikte om bepaalde zaken toe te dienen die u toch toediende. Uiteindelijk besloot u er de brui aan te geven en begon u lampen te verkopen op 'Alaba international market'. U verloor echter al uw geld omdat u niet over de nodige expertise beschikte. Sindsdien zwierf u rond in Lagos en probeerde u te overleven. In 1993 ging u werk zoeken in de haven en in 1994 kon u naar Europa komen. U vroeg asiel aan in Duitsland en in oktober, november 1996 ging u naar Nederland om van daaruit terug te keren naar Nigeria toen u het overlijden van uw vader vernam. Uw vader stierf aan de gevolgen van

een voedselvergiftiging. U verdenkt (A.O.), één van de vier vrouwen van jullie chief M.N. Ogochukwu, ervan iedereen in uw familie te willen vernietigen. Uw broer (A.) is in 1986 getrouwd met de meid van die vrouw, (G.). U had dan weer een geheime relatie met de dochter van de oudste broer van de meid, (A.). U verdenkt deze twee personen ervan naar uw familie te zijn gestuurd om hen te vernietigen en het is hen ook gelukt, vermits een aanzienlijk aantal leden van uw familie stierven. In 1982 stierf (E.U.) bij een ongeval. In 1983 stierf (G.M.) door een elektrische schok, nog in de jaren tachtig stierf de zoon van zijn oudere broer, (B.E.), aan hoge bloeddruk. In de jaren negentig stierf (E.M.) aan hoge bloeddruk en (A.U.) was hetzelfde lot beschoren in 1998. In 1997 stierf een van uw ooms (J.A.) toen hij terug kwam van zijn nachtdienst in de fabriek. In 1979 stierf (O.), de tweelingbroer van uw zus (T.) toen hij acht maanden was. Uw vader had maar één zus en zij had maar één zoon. het was een actief man maar toen hij in het huwelijk trad, werd hij impotent waardoor zijn vrouw hem diende te verlaten. Na uw terugkeer waren er verschillende pogingen om u te doden zodat u op 24 december 1997 vertrok naar Abidjan. Vier maanden later verhuisde u naar Zuid-Afrika. U belde er uw broer (A.) op om hem te zeggen waar u zich bevond. Kort daarop liep u een aantal mensen tegen het lijf die u kende: (P.O.), zijn neef (P.O.) en (P.) bracht u ook in contact met Mr (C.) die van Ogidi is. Hij vroeg u of u (A.I.) kende, u antwoordde bevestigend. (C.) bracht u in contact met Mr (G.J.A.), die een telefoonzaak uitbaatte in Johannesburg. De vader van (G.) was één van de grootste 'witchdoctors' die de vrouw die u naar het leven stond, consulteerde. Toen u deze personen ontmoet had in Zuid-Afrika, begon u dezelfde problemen te krijgen als in Nigeria. U contacteerde (L.E.), een zakenman in Ikeja, Lagos, en deed hem uw situatie uit de doeken. U leende 4500 dollar van hem om samen met uw vriend (E.T.) in december 1998 naar Europa te reizen. Jullie bereikten Zwitserland en twee maanden later zag u daar (G.J.A.). Hij vroeg of hij bij u kon verblijven en u ging akkoord. U werd gevangen gezet wegens drugshandel en nog geen maand na uw arrestatie werd (G.) naar dezelfde gevangenis gebracht. Hij had ook een probleem en stelde voor dat jullie samen een kamer zouden delen. U weigerde. Achttien maanden bracht u door in deze strafinstelling alvorens u werd overgeplaatst naar een andere gevangenis. Binnen de twee weken werd ook (G.) overgeplaatst naar de instelling van Winterthur waar u verbleef. Later werden jullie elk naar een andere gevangenis overgeplaatst. (G.) werd vóór u teruggebracht naar Nigeria en u belde hem op. U zei dat u beter niet zou terugkeren naar Nigeria gezien uw problemen en het geld dat u nog verschuldigd was. U besloot uw kans te wagen in Nederland waar u in oktober 2003 naartoe ging. (G.) huwde met een Spaanse vriendin en kwam ook naar Nederland. Ondertussen werd uw broer sterk onder druk gezet door (L.) om het geld dat u geleend had terug te betalen. Als onderpand had u (L.) de eigendomsdocumenten gegeven van een stuk land dat u gekocht had van de getuige van uw broer zijn huwelijk. U vroeg uw broer waarom hij zo hard aandrong op betaling aangezien hij toch het land had als onderpand maar uw broer wist u te vertellen dat hij van jullie tante vernomen had dat uw eigendomstitel van geen waarde was. Toen u uiteindelijk het nodige geld bijeen had gespaard, bleek dat het land dat u gekocht had, eigenlijk toebehoorde aan iemand anders en dat uw broer hiervan op de hoogte was toen u het kocht van zijn getuige. Dit vormde in uw ogen wederom een bevestiging van het feit dat men u problemen wou bezorgen van bij uw geboorte. U verbleef illegaal in Nederland. Op 1 juli 2008 werd u in elkaar geslagen door enkele mannen omdat u weigerde in te gaan op het voorstel om te huwen met (A.). U moest opgenomen worden in het ziekenhuis en zocht daarna uw toevlucht tot de politie. Op een dag kreeg u van een agent te horen dat u niet iedere dag naar het politiekantoor kon komen en dat u beter het land zou verlaten, daarop kwam u naar België. Op 8 oktober 2008 startte u uw asielpcedure. Ook hier voelt u zich niet veilig. U denkt geschadwd te worden en hebt vermoedens dat er mensen zijn die u willen vergiftigen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

Er dient te worden vastgesteld dat u familiale en problemen met mensen uit uw gemeenschap aanhaalt als oorzaak van de vervolgingsmotieven die u inroept. U verwijst meer bepaald en in hoofdzaak naar de echtgenote van uw broer en haar vroegere werkgeefster die één van de vier vrouwen is van jullie chief. U verklaart dat deze vrouw(en) jullie familie wil vernietigen maar de reden hiervoor is u niet bekend (Cg, p.9). U hebt de namen van een aantal familieleden en hun doodsoorzaak opgesomd maar met uitzondering van uw vermoedens en beschuldigingen beschikt u niet over bewijzen om de verantwoordelijkheid van hun dood bij voormelde personen te leggen. U verklaart zelf achtervolgd te zijn door personen die u naar het leven zouden staan maar ook hier blijken uw beweringen vooral gesteund te zijn op vermoedens en veronderstellingen. Wat er ook van zij, de door u

aangehaalde problemen zijn familiaal van aard en beperkt tot personen die een band hebben met uw familie. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een gegronde vrees voor vervolging heeft omwille van één van de in het verdrag van Genève vermelde gronden, zijnde uw ras, uw religie, uw nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep, of uw politieke overtuiging, of dat u bij terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat het verkrijgen van internationale bescherming niet uw eerste en voornaamste bekommernis was. U verblijft reeds sinds december 1997 buiten uw land van herkomst. Na een verblijf in Ivoorkust en Zuid-Afrika verhuisde u naar Zwitserland. Daar verklaarde u weliswaar asiel te hebben gevraagd maar kreeg u een negatief antwoord. U bent er tevens in de cel beland wegens het bezit van cocaïne. In Nederland hebt u geen asiel aangevraagd niettegenstaande u er verbleef van oktober 2003 tot uw vertrek naar België eind september 2008. Uit uw feitelijk gedrag blijkt met andere woorden dat de nood aan internationale bescherming die u voorwendt heel wat minder groot is dan u laat uitschijnen.

Wat uw medische problematiek betreft, dienen volgende bemerkingen te worden gemaakt.

De adviseur-expert van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen was niet in de mogelijkheid om een gefundeerd advies te geven vermits u naliet om u - met het oog op een neuro-psychologisch onderzoek - naar het Commissariaat-generaal te begeven. Volgens deze adviseur-expert laat het gehoorverslag niet toe om formeel te besluiten tot een bepaalde lijdensdrempel en ook psychiater Dr. Ph. (R.) stelt in zijn verslag (dd. 3 maart 2009) dat u geen duidelijke psychotische indruk maakt. Dr. Ph. (R.) besluit verder: 'Waarschijnlijk (nadruk Cg) is zijn ganse verhaal gebaseerd op ware feiten en bedreigingen, doch onder de huidige leefomstandigheden (waar hij minder moet vrezen) lijkt hij toch enigszins te ontsporen in paranoïde gedachtengang en betreft hij het één en ander foutief op hemzelf en zijn situatie.' Gelet op de omzichtige bewoordingen waarin Dr. Ph. (R.) zijn besluit heeft opgesteld dient er toch ernstig voorbehoud te worden gemaakt bij de oorzaak van uw medische problemen en het mogelijke verband tussen deze medische probleme en de door u aangehaalde asielmotieven. En dan nog, gesteld dat er een band zou zijn tussen de door u aangehaalde vervolgingsmotieven en uw medische problemen, zoals hierboven reeds werd opgemerkt houden deze motieven geen verband met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

U was niet in het bezit van enig document zodat een controle van uw identiteit, nationaliteit en reisweg niet mogelijk is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Ten aanzien van voormeld feitenrelaas laat verzoeker gelden dat er bepaalde onjuistheden zijn ingeslopen, namelijk dat hij geen geheime relatie had met maar wel een open relatie, dat A. nog steeds in leven is en in 1986 trouwde met G., dat een andere A. omkwam in 1957 ten gevolge van een voedselvergiftiging en dat 1997 niet gelijk is aan 1979.

Verzoeker stelt dat hij het land diende te verlaten wegens vervolging door "een zeer vooraanstaand persoon". Deze wou als wraak de volledige familie uitmoorden en slaagde daar tot nu toe grotendeels in.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, evenals de schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker voert aan dat zijn asielaanvraag werd afgewezen als ongegrond op basis van beweerde incoherenties en omissies omtrent bepaalde feiten die de geloofwaardigheid in het gedrang zouden brengen. Hij verwijst naar zijn gezondheidstoestand waaruit blijkt dat, zoals gesteld in het verslag van

Dr. R., dat hij een *“psychotische indruk”* heeft. Er werd door het CGVS een adviseur-expert aangesteld maar verzoeker was niet in de mogelijkheid zich aan het onderzoek te onderwerpen omwille van ernstige vrees voor zijn leven indien hij het centrum zou verlaten. Dit werd door verzoekers raadsman per mail medegedeeld. Verzoeker kreeg nooit enige reactie op deze mail. Er werd niet gemotiveerd waarom verzoeker niet in Eeklo kon worden onderzocht. Hij betoogt dat hij door zijn toestand niet in de mogelijkheid was om een coherent beeld te scheppen van zijn asielrelaas.

Verzoeker gaat niet akkoord met de motivering dat de reden van zijn vlucht niet in relatie staat met de criteria van de conventie aangezien zij zich in de private sfeer situeren. Hij meent dat er is gebleken dat hij voldoende reden had om minstens te vermoeden dat zijn leven/vrijheid in gevaar is in zijn land van herkomst. Hij wijst er op dat vervolging ook kan bestaan uit onwil of onbekwaamheid van de overheid om bescherming te bieden en maatschappelijke dreigingen te bestrijden. De Commissaris-generaal ziet volgens verzoeker niet in dat de vervolging systematisch is, dat de relaties van deze beweerde private persoon tot de hoogste politieke regionen van het land doordringen en dat zij deze dan ook kan manipuleren en gebruiken om eigen de vervolging naar verzoeker en zijn familie te organiseren.

2.2. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en, in voorkomend geval, 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verweerder wijst er terecht op dat de bestreden beslissing niet is gebaseerd op incoherenties en omissies in verzoekers verklaringen omtrent zijn vluchtmotieven doch wel op de vaststelling dat uit zijn verklaringen niet blijkt dat de vervolging die hij vreest enig verband zou houden met een van de criteria van de Vluchtelingenconventie aangezien verzoeker niet wist wat de reden voor de vervolgingsfeiten zou zijn. Verzoekers bewering dat *“(…) de vervolging systematisch is en dat de relaties van deze beweerde private persoon tot in de hoogste politieke regionen van het land doordringen en dat zij deze dan ook kan manipuleren en gebruiken om eigen de vervolging naar verzoeker en zijn familie te organiseren”* wordt niet door enig begin van bewijs ondersteund.

Verzoekers verwijzing naar zijn beweerde psychologische toestand weerlegt de motieven van de bestreden beslissing dan ook geenszins. Waar verzoeker aanvoert dat uit het verslag van Dr. R. zou blijken dat hij een *“psychotische indruk”* zou geven, blijkt echter dat dit verslag stelt *“Maakt niet duidelijk een psychotische indruk”* (administratief dossier, stuk 5) hetgeen ook aldus door de adviseur-expert van het CGVS wordt begrepen (administratief dossier, stuk 3, punt 4). Verzoekers uiteenzetting inzake zijn

problemen en zijn afwezigheid bij het neuropsychologisch onderzoek hebben dan ook geen enkele invloed op de motieven van de bestreden beslissing. Dient daarenboven worden opgemerkt dat verzoekers raadsman niet aannemelijk maakt waarom hij verzoeker in het kader van zijn verdediging niet kon begeleiden naar het onderzoek bij de adviseur-expert van het CGVS daar uit zijn mail van 11 oktober 2009 blijkt dat (i) "(...) de recente negatieve ervaringen die mijn cliënt heeft ondervonden" niet worden geduid (ii) "Cliënt mocht zich al onder begeleiding van zijn raadsman en hulp van het centrum tot in Brussel begeven" zodat niet aangetoond wordt waarom dit andermaal onmogelijk zou zijn. Een schending van het recht op verdediging kan dan ook niet worden vastgesteld.

Verweerder benadrukt tevens terecht dat verzoeker gedurende vijf jaar in Nederland verbleef nadat hij zijn land van herkomst voor het laatst verliet en in deze periode geen asielaanvraag indiende. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève inroept, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij bij zijn aankomst in een veilig land of kort daarna bij de betreffende autoriteiten een asielaanvraag indient. Verzoekers gedrag wijst dan ook geenszins op een gegronde vrees voor vervolging.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt niet dienstig weerlegd. Verzoeker toont niet aan in welke mate de door hem gemelde onjuistheden in het feitenrelaas een invloed hadden op de beoordeling van zijn asielaanvraag.

Verweerder stelt eveneens terecht vast dat verzoeker niet aangeeft op welke wijze de motivering van de bestreden beslissing zou behept zijn met een onduidelijkheid en dubbelzinnigheid.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker voert geen elementen aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het bepaalde, middels verwijzing naar artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in artikel 48/4, § 1 inzake ziekte kan hem omwille van zijn voorgehouden medische situatie de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. Het vastgestelde sub 2.2. en de elementen in het administratief dossier in acht genomen toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en tien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS